

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ПРЕЗИДЕНТСЬКІ ВИБОРИ І ЗБРОЯ

25 травня в м. Сніжному Донецької області озброєні люди в масках захопили міську виборчу комісію та взяли в закладники кандидата на пост мера Андрія Іскру і Данила Кислого, голову міського виборчого штабу кандидата в президенти України Юлії Тимошенко. В цей же день терористи звели в Макіївку виборчі бюлетені з різних районів Донецької області і спалили їх. А під час нападу сепаратистів на виборчу дільницю в м. Новоайдарі Луганської області бійці самооборони Майдану у складі 24-го батальйону територіальної оборони ліквідували двох терористів та 14 взяли в полон.

26 травня українські вояки, відвоюючи аеропорт міста Донецька, знищили понад півтори сотні бойовиків та близько 300 поранили. В цей же день вояки батальйону "Україна" і спецпідрозділу МВС "Азов" ліквідували 5 терористів у Маріуполі, а трьох захопили в полон, серед них і брата ватажка місцевих сепаратистів Дениса Кузьменка. Взяті під варту 13 активістів т. зв. Луганської республіки, серед них і московський піп В. Марецький, організатор бойовиків.

У Бердянському районі затримано вантаж (73 скрині) зі зброєю та вибухівкою, доставлений морем із Севастополя російськими диверсантами.

Під Слов'янськом терористи вбили італійського журналіста та його перекладача – Андрія Миронова, відомого російського правозахисника, советського в'язня сумління, борця проти політики російського президента.

26 травня бойовики залишили приміщення Артемівської міськради. Барикади розібрано. У Слов'янську звільнено з полону в. о. начальника Слов'янського міського відділу УМВД у Донецькій області. В Урзуфі Першотравневого району Донецької області вояки батальйону "Україна" і спецпідрозділу МВС "Азов" з боєм взяли перевалочну базу сепаратистів та російських бойовиків на дачі Олександра Януковича, сина екс-президента України.

26 травня Президентом України обрано Петра Порошенка.

27 травня автоколона з російськими бойовиками з боєм прорвала український кордон і заглибилася на територію Луганської області. Три автомобілі й два бойовики знищено, одно-

го затримано. В цей день терористи розграбували і спалили льодовий палац "Арена дружби" в Донецьку та обстріляли карету швидкої допомоги.

27 травня українська авіація знищила тренувальний табір терористів на турбазі Ясени в Луганській області, а в Донецьку ще й два "Камази", які перевозили терористів.

Голова т. зв. Луганської народної республіки Болотов оголосив війну керівництву т. зв. Донецької народної республіки "за здачу Донецька"...

Антитерористична операція продовжуватиметься до повного знищення ворога. Українські силовики оголосили ультиматум окупантам і запевнили, що найближчим часом всі об'єкти ворога будуть знищені високоточною зброєю.

Козацтву слава!
Смерть російським окупантам!

Роман КОВАЛЬ

На світлині – бійці 24-го батальйону територіальної оборони та ЗСУ

ЯКІ ЧИСТІ ОБЛИЧЧЯ!

Цих прекрасних хлопців убили московські окупанти.

КАРАЧЕВСЬКИЙ Станіслав Володимирович (19.04.1981, м. Бердянськ Запорізької обл. – 6.04.2014, с. Новофедорівка, АР Крим). Майор Військово-Морських сил України. У смутку залишив дружину та двох дітей.

КОКУРІН Сергій Вікторович (1.01.1978, м. Сімферополь – 18.03.2014, м. Сімферополь).

Прапорщик Збройних Сил України.

ШЛЕМКЕВИЧ Богдан (7.03.1993, с. Білоберезівка Верховинського р-ну Івано-Франківської обл. – 9.05.2014, м. Маріуполь Донецької обл.). Закінчивши Богословську академію, пішов служити в армію.

Сумуємо разом з рідними і друзями.

Вічна слава!

ЦЕ УКРАЇНА

1. Мусульмане пропонують християнам вести богослуження в своїх мечетях? Это Украина.
2. Еврей братуються з "праворадикалами"? Это Украина.
3. Львов спасає русскоязычних кримчан від російських "освободителів"? Это Украина.
4. Російські товаропроизводители масово міняють штрихкоди на неросійські? Это Украина.
5. Еврей кричить "Аллах акбар", проходячи мимо мусульманського культурного центру? Это Украина.
6. Олигарх за свій рахунок керує військовою технікою? Это Украина.
7. Народ збирає більше 120 мільйонів гривень на підтримку Збройних Сил? Это Украина.
8. Можливо написати міністру чи прем'єру в ФБ і отримати відповідь? Это Украина.

9. На баррикадах читають книги і грають на фортепіано? Это Украина.
10. Ультрас всіх футбольних клубів об'єднуються для захисту свободи і спокою громадян? Это Украина.
11. Російські окупанти схилилися до українського воєнного перевороту на їхню сторону і слухають: "Русские не сдаются"? Это Украина.
12. Бабушка приходила до військового комітату, утверждаючи, що вона медсестра? Это Украина.
13. Діти збирають шини, будують барикади і грають в Майдан? Это Украина.
14. Еврей, молдавін, поляк, грузин, росіянин, кримський татарин, азербайджанець на запит про національність, відповідають: "Я українець"? Это Украина.
15. Ідея-фікс Росії? Это Украина.

Олександр КОВАЛЬСЬКИЙ

Доки хоч на одній ділянці української території пануватиме чужинець, доти всі покоління українців йтимуть на війну.

Микола МІХНОВСЬКИЙ

ПРОХОРЧУК Віктор Олександрович (25.05.1975, м. Володарськ-Волинський Житомирської обл. – 18.02.2014, Київ). Козак самооборони Майдану. Перебував на Майдані від самого початку. Останній раз навідався до рідних у грудні 2013 року. Регулярно телефонував матері й дружині. Зник у Києві 18 лютого. Тіло загиблого виявили у дворах Хрещатика зі слідами насильницької смерті та перерізанним горлом. Прощалися з Віктором у рідному містечку 27 лютого, кривши труну синьо-жовтим прапором, під вигуки "Герої не вмирають!". Залишив у смутку дружину Наталку, синів Андрія (14 р.) і Сергія (5 р.).

САЄНКО Андрій Степанович (26.10.1962, м. Фастів Київської області – 20.02.2014, Київ). Приватний підприємець, громадський діяч; козак 70-ї сотні самооборони Майдану. Народився в м. Сміла Черкаської області. Працював електромонтером на підприємствах Фастова. Займався вільною боротьбою. Учасник Помаранчевої революції 2004 року та Податкового майдану 2010 року. Загинув від кулі снайпера. Залишив у журбі стареньку матір, дружину і двох синів.

СЕМЕСЮК Микола Миколайович (1986, Хмельницький – 20.02.2014, Київ). Учасник Євромайдану. Загинув під час акцій протесту.

СЕРДЮК Ігор Михайлович (3.11.1969, м. Кременчук Полтавської обл. – 18.02.2014, Київ). Приватний підприємець; прапорносець 9-ї сотні самооборони Майдану. Захоплювався дайвінгом, серед спільноти дайверів мав ім'я Сердитий. На хліб заробляв ремонтом квартир. На Майдані з перших днів грудня, брав участь у Кременчуцькому загоні самооборони, будовав і охороняв барикади. Надавав психологічну допомогу новим бійцям самооборони. Був людиною прямою, чесною, відкритою і компанійською. Чесний, відповідальний, наполегливий, виважений – так говорили про нього товариші. Вирішив боротися до кінця, казав: "Доти, доки не повісимо Яника на ялинці". Його товариш Андрій Тирса розповів, що Ігор намагався пізнати справжню історію нашої землі, читав "Історію Запорозьких козаків", "Історію України-Руси"... Тоді з'ясував, що сердюками називали особисту гвардію гетьманів. Він любив підводний світ. Із захопленням розповідав про чудернацькі краєвиди нововідкритих просторів. Разом із друзями-підприємцями неодноразово брав участь у змаганнях, виборював призові місця. Мав інтерес і до історії кубинської революції. Мріяв побувати на острові Свободи, полежати на пляжі Варadero, попірнати в тамтешніх водах. Читав книжки "Щоденник мотоцикліста" і "Партизанська війна" Ернесто Че Гевари. Вони його проінформували, тому на його грудях і з'явилася татування портрета Че. Саме це татування й допомогло впізнати тіло Сердюка, коли 18 лютого поціливі снайпер йому в обличчя на перехресті Кріпосного провулка і вул. Інститутської, коли він ніс український прапор. Смерть Ігоря оплакують дружина Ірина та дочка. На 9-й день по загибелі на головній площі міста було демонтовано пам'ятник Леніну. Картковий рахунок для підтримки сім'ї Ігоря: 4405882309471310, Ірина Сердюк.

СЕРДЮК Ігор Михайлович (3.11.1969, м. Кременчук Полтавської обл. – 18.02.2014, Київ). Приватний підприємець; прапорносець 9-ї сотні самооборони Майдану. Захоплювався дайвінгом, серед спільноти дайверів мав ім'я Сердитий. На хліб заробляв ремонтом квартир. На Майдані з перших днів грудня, брав участь у Кременчуцькому загоні самооборони, будовав і охороняв барикади. Надавав психологічну допомогу новим бійцям самооборони. Був людиною прямою, чесною, відкритою і компанійською. Чесний, відповідальний, наполегливий, виважений – так говорили про нього товариші. Вирішив боротися до кінця, казав: "Доти, доки не повісимо Яника на ялинці". Його товариш Андрій Тирса розповів, що Ігор намагався пізнати справжню історію нашої землі, читав "Історію Запорозьких козаків", "Історію України-Руси"... Тоді з'ясував, що сердюками називали особисту гвардію гетьманів. Він любив підводний світ. Із захопленням розповідав про чудернацькі краєвиди нововідкритих просторів. Разом із друзями-підприємцями неодноразово брав участь у змаганнях, виборював призові місця. Мав інтерес і до історії кубинської революції. Мріяв побувати на острові Свободи, полежати на пляжі Варadero, попірнати в тамтешніх водах. Читав книжки "Щоденник мотоцикліста" і "Партизанська війна" Ернесто Че Гевари. Вони його проінформували, тому на його грудях і з'явилася татування портрета Че. Саме це татування й допомогло впізнати тіло Сердюка, коли 18 лютого поціливі снайпер йому в обличчя на перехресті Кріпосного провулка і вул. Інститутської, коли він ніс український прапор. Смерть Ігоря оплакують дружина Ірина та дочка. На 9-й день по загибелі на головній площі міста було демонтовано пам'ятник Леніну. Картковий рахунок для підтримки сім'ї Ігоря: 4405882309471310, Ірина Сердюк.

СЕРДЮК Ігор Михайлович (3.11.1969, м. Кременчук Полтавської обл. – 18.02.2014, Київ). Приватний підприємець; прапорносець 9-ї сотні самооборони Майдану. Захоплювався дайвінгом, серед спільноти дайверів мав ім'я Сердитий. На хліб заробляв ремонтом квартир. На Майдані з перших днів грудня, брав участь у Кременчуцькому загоні самооборони, будовав і охороняв барикади. Надавав психологічну допомогу новим бійцям самооборони. Був людиною прямою, чесною, відкритою і компанійською. Чесний, відповідальний, наполегливий, виважений – так говорили про нього товариші. Вирішив боротися до кінця, казав: "Доти, доки не повісимо Яника на ялинці". Його товариш Андрій Тирса розповів, що Ігор намагався пізнати справжню історію нашої землі, читав "Історію Запорозьких козаків", "Історію України-Руси"... Тоді з'ясував, що сердюками називали особисту гвардію гетьманів. Він любив підводний світ. Із захопленням розповідав про чудернацькі краєвиди нововідкритих просторів. Разом із друзями-підприємцями неодноразово брав участь у змаганнях, виборював призові місця. Мав інтерес і до історії кубинської революції. Мріяв побувати на острові Свободи, полежати на пляжі Варadero, попірнати в тамтешніх водах. Читав книжки "Щоденник мотоцикліста" і "Партизанська війна" Ернесто Че Гевари. Вони його проінформували, тому на його грудях і з'явилася татування портрета Че. Саме це татування й допомогло впізнати тіло Сердюка, коли 18 лютого поціливі снайпер йому в обличчя на перехресті Кріпосного провулка і вул. Інститутської, коли він ніс український прапор. Смерть Ігоря оплакують дружина Ірина та дочка. На 9-й день по загибелі на головній площі міста було демонтовано пам'ятник Леніну. Картковий рахунок для підтримки сім'ї Ігоря: 4405882309471310, Ірина Сердюк.

СЕРДЮК Ігор Михайлович (3.11.1969, м. Кременчук Полтавської обл. – 18.02.2014, Київ). Приватний підприємець; прапорносець 9-ї сотні самооборони Майдану. Захоплювався дайвінгом, серед спільноти дайверів мав ім'я Сердитий. На хліб заробляв ремонтом квартир. На Майдані з перших днів грудня, брав участь у Кременчуцькому загоні самооборони, будовав і охороняв барикади. Надавав психологічну допомогу новим бійцям самооборони. Був людиною прямою, чесною, відкритою і компанійською. Чесний, відповідальний, наполегливий, виважений – так говорили про нього товариші. Вирішив боротися до кінця, казав: "Доти, доки не повісимо Яника на ялинці". Його товариш Андрій Тирса розповів, що Ігор намагався пізнати справжню історію нашої землі, читав "Історію Запорозьких козаків", "Історію України-Руси"... Тоді з'ясував, що сердюками називали особисту гвардію гетьманів. Він любив підводний світ. Із захопленням розповідав про чудернацькі краєвиди нововідкритих просторів. Разом із друзями-підприємцями неодноразово брав участь у змаганнях, виборював призові місця. Мав інтерес і до історії кубинської революції. Мріяв побувати на острові Свободи, полежати на пляжі Варadero, попірнати в тамтешніх водах. Читав книжки "Щоденник мотоцикліста" і "Партизанська війна" Ернесто Че Гевари. Вони його проінформували, тому на його грудях і з'явилася татування портрета Че. Саме це татування й допомогло впізнати тіло Сердюка, коли 18 лютого поціливі снайпер йому в обличчя на перехресті Кріпосного провулка і вул. Інститутської, коли він ніс український прапор. Смерть Ігоря оплакують дружина Ірина та дочка. На 9-й день по загибелі на головній площі міста було демонтовано пам'ятник Леніну. Картковий рахунок для підтримки сім'ї Ігоря: 4405882309471310, Ірина Сердюк.

СЕРДЮК Ігор Михайлович (3.11.1969, м. Кременчук Полтавської обл. – 18.02.2014, Київ). Приватний підприємець; прапорносець 9-ї сотні самооборони Майдану. Захоплювався дайвінгом, серед спільноти дайверів мав ім'я Сердитий. На хліб заробляв ремонтом квартир. На Майдані з перших днів грудня, брав участь у Кременчуцькому загоні самооборони, будовав і охороняв барикади. Надавав психологічну допомогу новим бійцям самооборони. Був людиною прямою, чесною, відкритою і компанійською. Чесний, відповідальний, наполегливий, виважений – так говорили про нього товариші. Вирішив боротися до кінця, казав: "Доти, доки не повісимо Яника на ялинці". Його товариш Андрій Тирса розповів, що Ігор намагався пізнати справжню історію нашої землі, читав "Історію Запорозьких козаків", "Історію України-Руси"... Тоді з'ясував, що сердюками називали особисту гвардію гетьманів. Він любив підводний світ. Із захопленням розповідав про чудернацькі краєвиди нововідкритих просторів. Разом із друзями-підприємцями неодноразово брав участь у змаганнях, виборював призові місця. Мав інтерес і до історії кубинської революції. Мріяв побувати на острові Свободи, полежати на пляжі Варadero, попірнати в тамтешніх водах. Читав книжки "Щоденник мотоцикліста" і "Партизанська війна" Ернесто Че Гевари. Вони його проінформували, тому на його грудях і з'явилася татування портрета Че. Саме це татування й допомогло впізнати тіло Сердюка, коли 18 лютого поціливі снайпер йому в обличчя на перехресті Кріпосного провулка і вул. Інститутської, коли він ніс український прапор. Смерть Ігоря оплакують дружина Ірина та дочка. На 9-й день по загибелі на головній площі міста було демонтовано пам'ятник Леніну. Картковий рахунок для підтримки сім'ї Ігоря: 4405882309471310, Ірина Сердюк.

СЕРДЮК Ігор Михайлович (3.11.1969, м. Кременчук Полтавської обл. – 18.02.2014, Київ). Приватний підприємець; прапорносець 9-ї сотні самооборони Майдану. Захоплювався дайвінгом, серед спільноти дайверів мав ім'я Сердитий. На хліб заробляв ремонтом квартир. На Майдані з перших днів грудня, брав участь у Кременчуцькому загоні самооборони, будовав і охороняв барикади. Надавав психологічну допомогу новим бійцям самооборони. Був людиною прямою, чесною, відкритою і компанійською. Чесний, відповідальний, наполегливий, виважений – так говорили про нього товариші. Вирішив боротися до кінця, казав: "Доти, доки не повісимо Яника на ялинці". Його товариш Андрій Тирса розповів, що Ігор намагався пізнати справжню історію нашої землі, читав "Історію Запорозьких козаків", "Історію України-Руси"... Тоді з'ясував, що сердюками називали особисту гвардію гетьманів. Він любив підводний світ. Із захопленням розповідав про чудернацькі краєвиди нововідкритих просторів. Разом із друзями-підприємцями неодноразово брав участь у змаганнях, виборював призові місця. Мав інтерес і до історії кубинської революції. Мріяв побувати на острові Свободи, полежати на пляжі Варadero, попірнати в тамтешніх водах. Читав книжки "Щоденник мотоцикліста" і "Партизанська війна" Ернесто Че Гевари. Вони його проінформували, тому на його грудях і з'явилася татування портрета Че. Саме це татування й допомогло впізнати тіло Сердюка, коли 18 лютого поціливі снайпер йому в обличчя на перехресті Кріпосного провулка і вул. Інститутської, коли він ніс український прапор. Смерть Ігоря оплакують дружина Ірина та дочка. На 9-й день по загибелі на головній площі міста було демонтовано пам'ятник Леніну. Картковий рахунок для підтримки сім'ї Ігоря: 4405882309471310, Ірина Сердюк.

СЕРДЮК Ігор Михайлович (3.11.1969, м. Кременчук Полтавської обл. – 18.02.2014, Київ). Приватний підприємець; прапорносець 9-ї сотні самооборони Майдану. Захоплювався дайвінгом, серед спільноти дайверів мав ім'я Сердитий. На хліб заробляв ремонтом квартир. На Майдані з перших днів грудня, брав участь у Кременчуцькому загоні самооборони, будовав і охороняв барикади. Надавав психологічну допомогу новим бійцям самооборони. Був людиною прямою, чесною, відкритою і компанійською. Чесний, відповідальний, наполегливий, виважений – так говорили про нього товариші. Вирішив боротися до кінця, казав: "Доти, доки не повісимо Яника на ялинці". Його товариш Андрій Тирса розповів, що Ігор намагався пізнати справжню історію нашої землі, читав "Історію Запорозьких козаків", "Історію України-Руси"... Тоді з'ясував, що сердюками називали особисту гвардію гетьманів. Він любив підводний світ. Із захопленням розповідав про чудернацькі краєвиди нововідкритих просторів. Разом із друзями-підприємцями неодноразово брав участь у змаганнях, виборював призові місця. Мав інтерес і до історії кубинської революції. Мріяв побувати на острові Свободи, полежати на пляжі Варadero, попірнати в тамтешніх водах. Читав книжки "Щоденник мотоцикліста" і "Партизанська війна" Ернесто Че Гевари. Вони його проінформували, тому на його грудях і з'явилася татування портрета Че. Саме це татування й допомогло впізнати тіло Сердюка, коли 18 лютого поціливі снайпер йому в обличчя на перехресті Кріпосного провулка і вул. Інститутської, коли він ніс український прапор. Смерть Ігоря оплакують дружина Ірина та дочка. На 9-й день по загибелі на головній площі міста було демонтовано пам'ятник Леніну. Картковий рахунок для підтримки сім'ї Ігоря: 4405882309471310, Ірина Сердюк.

СЕРДЮК Ігор Михайлович (3.11.1969, м. Кременчук Полтавської обл. – 18.02.2014, Київ). Приватний підприємець; прапорносець 9-ї сотні самооборони Майдану. Захоплювався дайвінгом, серед спільноти дайверів мав ім'я Сердитий. На хліб заробляв ремонтом квартир. На Майдані з перших днів грудня, брав участь у Кременчуцькому загоні самооборони, будовав і охороняв барикади. Надавав психологічну допомогу новим бійцям самооборони. Був людиною прямою, чесною, відкритою і компанійською. Чесний, відповідальний, наполегливий, виважений – так говорили про нього товариші. Вирішив боротися до кінця, казав: "Доти, доки не повісимо Яника на ялинці". Його товариш Андрій Тирса розповів, що Ігор намагався пізнати справжню історію нашої землі, читав "Історію Запорозьких козаків", "Історію України-Руси"... Тоді з'ясував, що сердюками називали особисту гвардію гетьманів. Він любив підводний світ. Із захопленням розповідав про чудернацькі краєвиди нововідкритих просторів. Разом із друзями-підприємцями неодноразово брав участь у змаганнях, виборював призові місця. Мав інтерес і до історії кубинської революції. Мріяв побувати на острові Свободи, полежати на пляжі Варadero, попірнати в тамтешніх водах. Читав книжки "Щоденник мотоцикліста" і "Партизанська війна" Ернесто Че Гевари. Вони його проінформували, тому на його грудях і з'явилася татування портрета Че. Саме це татування й допомогло впізнати тіло Сердюка, коли 18 лютого поціливі снайпер йому в обличчя на перехресті Кріпосного провулка і вул. Інститутської, коли він ніс український прапор. Смерть Ігоря оплакують дружина Ірина та дочка. На 9-й день по загибелі на головній площі міста було демонтовано пам'ятник Леніну. Картковий рахунок для підтримки сім'ї Ігоря: 4405882309471310, Ірина Сердюк.

НЕБЕСНА СОТНЯ

ПРОДОВЖЕННЯ

У ЧЧ. 3 – 5 "НН" ОПУБЛІКОВАНО БІОГРАФІЇ 71-ГО КОЗАКА "НЕБЕСНОЇ СОТНІ" – ВАСИЛЯ АКСЕНІНА, РЕШАТА АМЕТОВА, ГЕОРГІЯ АРУТЮНЯНА, СЕРГІЯ БАЙДОВСЬКОГО, ОЛЕКСАНДРА БАЛЮКА, ІГОРЯ БАЧІНСЬКОГО, ІВАНА БЬОКА, СВЯТОСЛАВА "БІЙЦЯ", ВОЛОДИМИРА БОЙКІВА, СЕРГІЯ БОНДАРЕВА, СЕРГІЯ БОНДАРЧУКА, ОЛЕКСІЯ БРАТУШКА, ВАЛЕРІЯ БРЕЗДЕНЮКА, ОЛЬГИ БУРОЇ, БОГДАНА ВАЙДИ, РОМАНА ВАРЕНИЦІ, ВІТАЛІЯ ВАСИЛЬЦОВА, В'ЯЧЕСЛАВА ВЕРЕМІЯ, НАЗАРА ВОЙТОВИЧА, В'ЯЧЕСЛАВА ВОРОНИ, ПЕТРА ГАДЖІ, УСТИМА ГОЛОДНЮКА, ІВАНА ГОРОДНЮКА, МАКСИМА ГОРОШИШИНА, ЕДУАРДА ГРИНЕВИЧА, РОМАНА ГУРИКА, АНТОНІНИ ДВОРЯНЕЦЬ, МИКОЛИ ДЗЯВУЛЬСЬКОГО, АНДРІЯ ДИДАЛОВИЧА, СЕРГІЯ ДІДИЧА, ІГОРЯ ДМИТРІВА, АНДРІЯ ЖАНОВАЧОГО, АНАТОЛІЯ ЖЕЛОВАГИ, ВОЛОДИМИРА ЖЕРЕБНОГО, ЯКОВА ЗАЙКА, ВОЛОДИМИРА ЗАХАРОВА, ВЛАДИСЛАВА ЗУБЕНКА, БОГДАНА ІЛЬКІВА, БОГДАНА КАЛІНЯКА, ОЛЕКСАНДРА КАПІНОСА, СЕРГІЯ КЕМСЬКОГО, ДАВИДА КІПІАНИ, ВОЛОДИМИРА КІЩУКА, АНАТОЛІЯ КОРНЕЄВА, АНДРІЯ КОРЧАКА, ІГОРЯ КОСТЕНКА, МИХАЙЛА КОСТИШИНА, ЄВГЕНА КОТЛЯРА, ВІТАЛІЯ КОЦЮБУ, ВОЛОДИМИРА КУЛЬЧИЦЬКОГО, ОЛЕГА ЛІНІЙЧУКА, АРТЕМА МАЗУРА, ПАВЛА МАЗУРЕНКА, МАКСИМА МАШКОВА, ДМИТРА МАКСИМОВА, ВОЛОДИМИРА МЕЛЬНИЧУКА, АНДРІЯ МОВЧАНА, ВАСИЛЯ МОЙСЕЯ, ІВАНА НАКОНЕЧНОГО, ВОЛОДИМИРА НАУМОВА, ВАЛЕРІЯ ОПАНАСЮКА, ВОЛОДИМИРА ПАВЛЮКА, ДМИТРА ПАГОРА, ІВАНА ПАНТЕЛЄЄВА, МИКОЛИ ПАНЬКІВА, ЮРІЯ ПАРАЩУКА, ЮРІЯ ПАСХАЛІНА, ІГОРЯ ПЕХЕНЬКА, ОЛЕКСАНДРА ПЛЕХАНОВА, ЛЕОНІДА ПОЛЯНСЬКОГО ТА ВАСИЛЯ ПРОХОРСЬКОГО. ПРОДОВЖУЄМО СПИСОК ПОЛЕГЛИХ.

активіст Автомайдану Запоріжжя. Згорів живцем у власному автомобілі, підпаленому тітушками. По його смерті залишилися батьки, дружина та четверо дітей. Займання сталося через постріл у бензобак автомобіля. Похований у рідному селі.

СЛОБОДЯН Тарас (1983?, с. Підгородне Тернопільського р-ну Тернопільської обл. – 5.03.2014). Активіст Євромайдану. Працював у Тернопільському національному економічному університеті. Чуйний і добрий. Перебував на Майдані у Києві, потім безслідно зник. Його понівечене тіло, без кисті, знайшли на Сумщині в лісі. Похований 5 березня на Микулинському кладовищі Тернополя. Неодружений.

СМОЛЕНСЬКИЙ Віталій Віталійович (5.10.1984, с. Фурманка Уманського р-ну Черкаської обл. – 20.02.2014, Київ). Активіст Євромайдану. Жив та працював у Києві. Загинув від кулі снайпера. Тіло виявлене на підв'їтті біля Михайлівського собору. Залишив у смутку дружину і двох маленьких синів. Похований 22 лютого в рідному селі.

СМ О Л Е Н - С Ь К І Й Віталій Віталійович (5.10.1984, с. Фурманка Уманського р-ну Черкаської обл. – 20.02.2014, Київ). Активіст Євромайдану. Жив та працював у Києві. Загинув від кулі снайпера. Тіло виявлене на підв'їтті біля Михайлівського собору. Залишив у смутку дружину і двох маленьких синів. Похований 22 лютого в рідному селі.

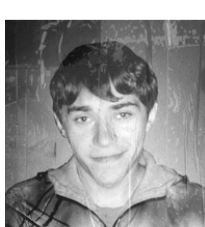
СМ О Л Е Н - С Ь К І Й Віталій Віталійович (5.10.1984, с. Фурманка Уманського р-ну Черкаської обл. – 20.02.2014, Київ). Активіст Євромайдану. Жив та працював у Києві. Загинув від кулі снайпера. Тіло виявлене на підв'їтті біля Михайлівського собору. Залишив у смутку дружину і двох маленьких синів. Похований 22 лютого в рідному селі.

СОЛЬЧАНИК Богдан Зиновійович (25.07.1985, м. Старий Самбір Львівської обл. – 20.02.2014, Київ). Історик, громадський діяч; бакалавр історії, магістр соціології, викладач Українського католицького університету. Закінчив історичний факультет Львівського національного університету ім. Івана Франка. Працював на кафедрі нової та новітньої історії України УКУ. Готувався до захисту дисертації з історії на тему "Вибірчі практики в малому західноукраїнському місті. 1965 – 2006 роки". Закінчив докторантуру в Польській академії наук, Graduate School for Social Research. Стипендіат Міністерства національної освіти Польщі. Активний учасник Громадянської кампанії "Пора" (2004 – 2005). Вбитий на вул. Інститутській снайпером, коли відновлював барикаду на Майдані.

СОЛЬЧАНИК Богдан Зиновійович (25.07.1985, м. Старий Самбір Львівської обл. – 20.02.2014, Київ). Історик, громадський діяч; бакалавр історії, магістр соціології, викладач Українського католицького університету. Закінчив історичний факультет Львівського національного університету ім. Івана Франка. Працював на кафедрі нової та новітньої історії України УКУ. Готувався до захисту дисертації з історії на тему "Вибірчі практики в малому західноукраїнському місті. 1965 – 2006 роки". Закінчив докторантуру в Польській академії наук, Graduate School for Social Research. Стипендіат Міністерства національної освіти Польщі. Активний учасник Громадянської кампанії "Пора" (2004 – 2005). Вбитий на вул. Інститутській снайпером, коли відновлював барикаду на Майдані.

СОЛЬЧАНИК Богдан Зиновійович (25.07.1985, м. Старий Самбір Львівської обл. – 20.02.2014, Київ). Історик, громадський діяч; бакалавр історії, магістр соціології, викладач Українського католицького університету. Закінчив історичний факультет Львівського національного університету ім. Івана Франка. Працював на кафедрі нової та новітньої історії України УКУ. Готувався до захисту дисертації з історії на тему "Вибірчі практики в малому західноукраїнському місті. 1965 – 2006 роки". Закінчив докторантуру в Польській академії наук, Graduate School for Social Research. Стипендіат Міністерства національної освіти Польщі. Активний учасник Громадянської кампанії "Пора" (2004 – 2005). Вбитий на вул. Інститутській снайпером, коли відновлював барикаду на Майдані.

СТЕБЛЮВ ("СТЕПАН") Тимофій (17.05.1993, м. Краснодон Луганської обл. – 18.03.2014, Київ). Козак Залізної сотні самооборони Майдану. На Майдані був близько 2 місяців. Готовий був стояти до кінця. В ніч проти 17 березня, під час патрулювання, на Тимофія і його товариша напали "тітушки" і жорсткого побили хлопців палками. В результа-

СТЕБЛЮВ ("СТЕПАН") Тимофій (17.05.1993, м. Краснодон Луганської обл. – 18.03.2014, Київ). Козак Залізної сотні самооборони Майдану. На Майдані був близько 2 місяців. Готовий був стояти до кінця. В ніч проти 17 березня, під час патрулювання, на Тимофія і його товариша напали "тітушки" і жорсткого побили хлопців палками. В результа-

ті сильного удару по голові Сергій отримав травму, несумісну з життям. "Важко вистояти в бою, але жити кожен день як герой, як жив Степан, може дійсно не кожен. Він був прикладом для багатьох", – сказав сотник "Залізної сотні" Сергій.

ТАРАСЮК Іван Миколайович (28.01.1993, с. Залісоче Ківерцівського р-ну Волинської обл. – 20.02.2014, Київ). Молодший медичний працівник; активіст Євромайдану. Єдиний син у батьків. Навчався в Луцькому медичному коледжі "Монада", відслужив в армії. Грав за футбольний клуб "Оліка". Поїхав у Київ відстоювати волю України, не сповістивши батьків, щоб ті не хвилювалися. Передзвонив потім татові, сказав, що все добре. І разом з друзями – на барикади. У четвер вранці вирішив повісити державний прапор на одному з об'єктів Євромайдану, але снайпер йому цього не дозволив: кулі влучили у голову і груди. Помер одразу. Похований у смт Оліка. Хлопці самооборони Майдану несли труну від села Залісоче до Оліки. Плакали всі: дівчата, жінки, чоловіки і юнаки. Дорогою до кладовища лунало "Герою слава, слава, слава!" Море квітів, вінків, жалю і болю.

ТАРАСЮК Іван Миколайович (28.01.1993, с. Залісоче Ківерцівського р-ну Волинської обл. – 20.02.2014, Київ). Молодший медичний працівник; активіст Євромайдану. Єдиний син у батьків. Навчався в Луцькому медичному коледжі "Монада", відслужив в армії. Грав за футбольний клуб "Оліка". Поїхав у Київ відстоювати волю України, не сповістивши батьків, щоб ті не хвилювалися. Передзвонив потім татові, сказав, що все добре. І разом з друзями – на барикади. У четвер вранці вирішив повісити державний прапор на одному з об'єктів Євромайдану, але снайпер йому цього не дозволив: кулі влучили у голову і груди. Помер одразу. Похований у смт Оліка. Хлопці самооборони Майдану несли труну від села Залісоче до Оліки. Плакали всі: дівчата, жінки, чоловіки і юнаки. Дорогою до кладовища лунало "Герою слава, слава, слава!" Море квітів, вінків, жалю і болю.

ТАРАСЮК Іван Миколайович (28.01.1993, с. Залісоче Ківерцівського р-ну Волинської обл. – 20.02.2014, Київ). Молодший медичний працівник; активіст Євромайдану. Єдиний син у батьків. Навчався в Луцькому медичному коледжі "Монада", відслужив в армії. Грав за футбольний клуб "Оліка". Поїхав у Київ відстоювати волю України, не сповістивши батьків, щоб ті не хвилювалися. Передзвонив потім татові, сказав, що все добре. І разом з друзями – на барикади. У четвер вранці вирішив повісити державний прапор на одному з об'єктів Євромайдану, але снайпер йому цього не дозволив: кулі влучили у голову і груди. Помер одразу. Похований у смт Оліка. Хлопці самооборони Майдану несли труну від села Залісоче до Оліки. Плакали всі: дівчата, жінки, чоловіки і юнаки. Дорогою до кладовища лунало "Герою слава, слава, слава!" Море квітів, вінків, жалю і болю.

ТАРЩУК Микола (1975 – 20.02.2014, Київ). Активіст Євромайдану. Загинув від кульового поранення в шию.

ТКАЧУК Ігор Михайлович (1.09.1975 – 20.02.2014, Київ). Активіст Євромайдану. мешканець с. Великої Кам'янки Коломийського району Івано-Франківської області. Востаннє поїхав до Києва 18 лютого. Загинув від пострілу снайпера. Тіло ідентифіковане в готелі "Україна". Залишив у смутку дружину Марію і трьох неповнолітніх дітей.

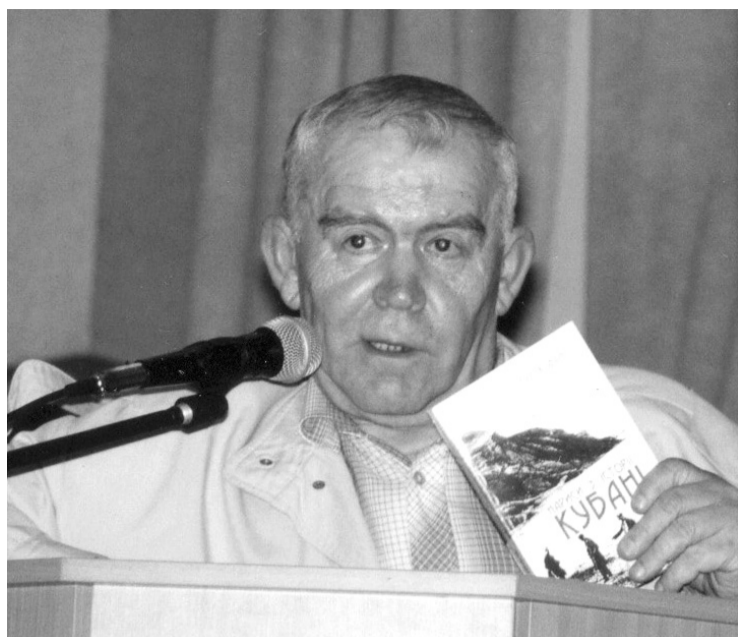
ТОПІЙ Володимир Петрович (26.04.1955 – 18.02.2014). Водій, комбайнер; козак 12-ї сотні самооборони Майдану (з 24.12.2013). Проживав у селі Вишня Городоцького району Львівської області. Працював на львівському "Електроні", пізніше в аграрному технікумі. Говорив усім, кого зустрічав у селі, чого, мовляв, сидите тут, коли треба бути у Києві. Перед останньою поїзду сказав сусідові, що коли з ним щось станеться, то щоб поховали у с. Судова Вишня Мостиського району, біля могили матері. Згорів у Будинку профспілок. Останні хвилини його життя дружина чула, бо Володимир Петрович увімкнув телефон. Сказав, що він на другому поверсі профспілок, що вогонь вдалося погасити. А потім у слухавці почувся якийсь стукіт, біганина і чужі слова, мабуть, адресовані Володимирові: "Дед, пошли..." З тієї хвили телефон замовк назавжди.

УШНЕВИЧ Олег Михайлович (20.06.1982, м. Дрогобич Львівської обл. – 20.02.2014, Київ). Учитель. Народився в сім'ї Михайла та Євгенії Ушневичів, працівників ВАТ НПК "Галичина". Багатом працівникам нафтопереробного заводу Олег запам'ятався під час похорону його матері в 1985 році: Євгенія Ушневич померла під час пологів, народивши Олега брата. Тоді трирічний Олег, не усвідомлюючи, що сталося, ніжно та беззахисно тулювся до своєї бабці. Вчителював на Сколівщині. Жив у м. Сколе. В останні роки виїж-

<

Борис Антоненко-Давидович

Боїв, походів золотий запас
Він все життя своє носив з собою, –
Вже вкритий сивиною, не ганьбою,
Для всіх нас несподіванку припас,
Скатованих друзяк іконостас,
Мов німб, ряхтів йому над головою:
Він усмішкою дивував ясною –
Вовк стріляний і юний водночас.

Гірким по вінця досвідом налятий
Соромився шовково існувати
Серед нікчем, ропух і репетух,
Хоч пам'ятав остроги і закови,
До матерньої навертає мови,
Пробуджує міцний козацький дух.

Леонід ЧЕРЕВАТЕНКО

"ВМЕРТИ – НЕ ВІДСТУПИТИ!"

9 травня 2014 р., післяобідньої пори, помер Леонід Васильович Череватенко, поет, лауреат Шевченківської премії, член Історичного клубу "Холодний Яр". З ним мене пов'язувало понад півтора десятка років дружби. Почалося все 1997-го з книжки "Отаманів Гайдамацького краю...", рукопис якої я носив йому у Спілку. Тоді Череватенко очолював Київську організацію НСПУ. Він виявив інтерес до моїх писань, попросив дати весь рукопис для ознайомлення. Так і далі було – Леонідас Васильович, як я його називав, завжди мав охоту і час прочитати книжку в рукописі...

Торік я назвав його в телефонній розмові "ходячою енциклопедією". Він сумно усміхнувся й уточнив: "Лежача енциклопедія".

Останні роки він тихо боровся за життя. Одним із засобів виживання була творчість. Попри скрутні матеріальні обставини (1200 грн. пенсія!), тяжкі хвороби, він позаторік видав свою поетичну збірку "Закляте залізо". Казав мені, що сподівається, що це не остання його збірка, що це ще не підсумок його життя.

Череватенко продовжував писати нові вірші. У грудні два з них я опублікував у газеті "Незборима нація", а саме: "А. Д. 1710. Зима" та "Павло Судоплатов". Інші пообіцяв оприлюднити в наступних номерах, але за його життя цієї обіцянки не виконав через революцію в Києві. Героїчна загибель нашої молоді й розповіді про юні життя, віддані за Україну, витіснили всі заплановані матеріали.

Попри слабе здоров'я, Леонід Васильович був внутрішньо зібраний, затятий і непоступливий. Навіть невблаганний. У мене за весь час дружби з ним було з ними дві колізії. Якоюсь у розмові зі мною він висловився за збереження в Києві пам'ятника чекістам на площі Дзержинського, нині Либідська. Мовляв, пам'ятник виконано мистецьки, це культурна пам'ятка. Я відмовлявся розуміти цю логіку, мене обурювало, як можна заступити активістів, які хочуть демонтувати пам'ятник катам нашого народу. А він: "Ні, нехай лишається, це геніальний твір!" Я вирішив дискусію не продовжувати, щоб не загострювати стосунки, тим більше, що Череватенко, як завжди був непохитно-непробиваємий".

Зате час від часу я відновлював дискусію про недоречність використання терміну "громадянська війна". "Це поняття російських пропагандистів, – казав я, – його Москва використовує, щоб приховати свою інтервенцію, а відтак і Визвольну боротьбу українського народу". Але на Леоніда Череватенка ці аргументи не діяли. Він і книжку "Закляте залізо" підписав мені з викиком, а може, з гумором: "п. Романові Ковалю, полковнику, активному учаснику громадянської війни на боці, ясна річ, холоднокорній! Слава Україні! Леонід Череватенко. 29.3.2012".

Це ми так жартома один до одного зверталися. Я до нього: "Пане генерале!", а він до мене: "Пане полковнику!"

8 травня, за день до смерті, Леонід Васильович зателефону-

вав до мене. Голос його був такий слабкий, що я перелякався. Відчувалося, що йому вкрай погано. Вперше за весь час тяжкої хвороби він сказав: "Я страждаю..." Раніше кріпився, намагався не жалітися. Сказав, що вилив на себе окріп і дуже попикся. Це, власне, й привело до капітуляції його організму.

У цій останній розмові я знову порушив дискусійну для нас тему громадянської війни. "Леонідасе Васильовичу, – кажу, – Ви ж бачите, як Росія нині провокує громадянську війну в Україні, як вона прагне її, мріє про неї, все робить, щоб громадянська війна у нас розгорілася, – щоб потім ввести свої окупаційні війська і назвати їх миротворчим контингентом. А якісь історик через сто років ще й напише про громадянську війну в Україні в 2014 році. Так було і в 1917–1920-х роках... Невже Ви цього не бачите?!" Череватенко примирливо, але непоступливо, відхилив: "І те, й те відбувалося паралельно".

Тут задзвонив мобільний. Я підніс його до трубки стаціонарного телефону, щоб він чув сигнал, і запитав: "Пане Леоніде, можна я Вам увечері зателефоную і ми продовжимо розмову?". Так я не раз робив, він погоджувався і ми у спокійній обстановці завершували розмову. Але на цей раз він ніби і не чув мого прохання. І продовжував говорити. Я скинув дзвінок з мобільного. Голос Череватенка був слабкий, але в ньому було напруження. Йому було нелегко говорити, але він хотів висловитися.

Через добу він помер...

22 квітня на мій творчий вечір з нагоди 55-ліття прилетіла з Бучі "добрий ангел Череватенка" Людмила Забаріло. Люда кілька років самовіддано дбала про Леоніда Васильовича, була йому і санітаркою, і лікарем, і медсестрою, і прибиральницею, і кухарем, тобто вірним другом. Люда принесла 1-й том творів Миколи Лукаша (переклад "Фауста" Гете), який уклав Леонід Череватенко. Був він і редактором цієї книжки, автором приміток і додатків. Для Череватенка Лукаш – захмарний авторитет, Бог перекладу, приклад відданого служіння Україні. Працював Череватенко і над іншими томами Лукаша, журився, де знайти кошти, як встигнути закінчити цю епопею.

Люда підійшла й енергійно та широко переказала те, що хотів сказати мені Леонідас Васильович. Це були важливі слова. Це було зізнання у вічній дружбі.

Залишив він і автограф: "Неповторний Романе Миколайовичу! Вітаючи Вас щиро з Днем народження, зичу до власних 55 років долучити ще 55 високопатріотичних книжок. Леонід Череватенко". Хто зна, може, й виконаю заповіт Череватенка, адже він був не тільки старшим товаришем, а може, трохи й батьком. Адже своєї сім'ї Леонід Васильович так і не створив, дітей у світ не пустив. Та й ще був єдиною дитиною у своїх батьків. Отак всохла ще одна гілочка нашого роду.

"Генерал Череватенко" гідно проявив своє життя, збагатив нашу культуру, повернув нам геніїв "роз-

стріляного відродження". І недостріляного теж...

Письмениця Алла Діба призначалася, що шестеро своїх онуків, "учити й учитиме на творах Леоніда Череватенка". А Ольга Страшенко присвятила йому вірш. 2 листопада 2013 року в Бучі, на тісній кухоньці його помешкання, в нашій присутності прочитала:

Були Ви нерідко
опальним вигнанцем,
та образ козацький
від того не зблід,
вели свої твори,
як триста спартанців
колись в Фермопілах
вів цар Леонід!
Ви бачите, зірко,
де тіль, де путяще,
куди спрямувати
потужний прорив,
бо Ольжич,
як камінь із Божої праці,
у творчість
ясним метеором влетів!

Він сприйняв це спокійно, врівноважено, флегматично, не коментуючи. Він за натурою був чумаком, але чумаком, який вивнав свою історичну місію: попри спротив тоталітарної системи часів СССР та антиукраїнських режимів нашої доби Череватенко таки привіз нам свій віз солі землі української, солі пізнання самих себе, нашого національного обличчя, нашого призначення.

Закінчу посмертну згадку коротеньким рядочком з поезії "царя бучанського Леонідаса" зі збірки "Закляте залізо": "Вмерти – не відступити!"

До обідньої пори 9 травня це був девіз життя Леоніда Череватенка. "Вмерти – не відступити!" – тепер це гасло для нас.

Роман КОВАЛЬ
Київ, 10 травня 2014 р.

"Невідновлена втрата"

Вражена ціною сумною звісткою... На фоні всіх наших останніх тяжких втрат він стоїть окремою невідомою втратою, і не тільки людською, а й духовною, творчою. Спинився величезний кратер духу, що ніколи не дрімив і який приборкати було важко. А я все бачу його усміхненим... І його теплі очі ніби знову хочуть сказати: "Ми переможемо!"

Галина ХМІЛЬОВСЬКА

"Розсипає срібло..."

"Над імлюю ранковою, в росянистих житах, киммерійською мовою вимережує птах. Він кричить-захлинається, розсипає срібло, на землі не минається, ні любов, ні добро". Це вірш Леоніда Череватенка, пам'ятаю з юності. Геніально! Вічна йому пам'ять у душах всіх добрих людей України!

Валентин ЗОЛОТАРЬОВ

"ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!"

Серед багатьох крилатих виразів і гасел, народжених Майданом, чи не найбільшу силу має славновісне "Герої не вмирають!" І це стосується не лише героїв Небесної сотні, а й усіх українських звияжців свободи, які впродовж віків віддавали свої життя за вільну Україну та її народ, поповнюючи лави Небесного Воїнства. Ці герої не вмирають, бо вони живуть у наших серцях як приклад героїчного чину, жертвності та джерело бойової звияги.

Незважаючи на десятиліття забуття, повертаються до спраглих українських сердець і герої Визвольної боротьби. Обстріхані й затавровані окупантами як "вороги народу" і "бандити", вони постають із небуття, щоби дати нам силу та насагу для подальшої боротьби за Українську Україну.

Такими героями є для нас і учасники повстанського руху на Херсонщині та Катеринославщині, що в 1920-х роках минулого сторіччя піднімалися на Визвольну боротьбу. Серед них і вояки легендарної Степової дивізії, сформованої в ході повстання, що спалахнуло в Криворізькому повітовому військкоматі під проводом Костя Пестушка – майбутнього Головного отамана Холодного Яру Степового-Блакитного. Цьому 22-річному хлопцеві, який зі словами "За нашу кров! За нашу честь! За кривди нашого народу!" підняв на відчайдушну боротьбу селян, судилося закарбувати в нашій історичній пам'яті славні сторінки героїчного шляху повстанської Степової

дивізії. Лише рік героїчного чину, а далі – безсмертя...

З нагоди 94-ї річниці антибільшовицького повстання під проводом Костя Пестушка до його рідного села Ганнівка, що в Петрівському районі на Кіровоградщині, вшанувати пам'ять героїв-повстанців прибули патріоти з Кривого Рогу, Жовтих Вод і Петрового. Участь у традиційних вже вшануваннях, які відбулася біля пам'ятного знака, встановленого кілька років тому зусиллями Тернівського козацтва на чолі з його отаманом Юрієм Настусенком, взяли активісти місцевих організацій ВО "Свобода", Криворізької самооборони, Автомайдану, Спілки офіцерів України, Тернівського козацтва та представники Жовтоводського інституту "Стратегія". Перед учасниками заходу виступили свободівці Ігор Степура та Дмитро Білоненко, полковник Петро Лисенко, координатор самооборони Ігор Дядюхін, автор поетичної збірки "Повстання" Володимир Стецюк, проректор Жовтоводського інституту "Стратегія", автор монографії про повстанський рух Владислав Дутчак.

По завершених мітингу представники Самооборони салютували на честь героїв. За пострілами покотилося луною в далечинь "Герої не вмирають!", а також "Слава героям! – Слава! Слава! Слава!"

Володимир СТЕЦЮК
Місто Кривий Ріг
Дніпропетровської обл.
Світлина автора.

УВАГА!

Режисер фільму "Стеком і шаблею" Володимир Бондаренко дістав вогнепальне поранення в ніч проти 19 лютого 2014 р. на Майдані Незалежності. Куля влучила в ліве стегно та пошкодила хребет. Проведено 5 операцій. Володимир потребує подальшого лікування та реабілітації. Просимо допомоги. Одержувач: ПриватБанк, р/р 29244825509100, МФО 305299, ЕДРПОУ 14360570.

Найменування платежу: поповнення кар.№5168 7553 4003 3022. Бондаренко Володимир Віталійович, ідентифікаційний номер 2645305295.

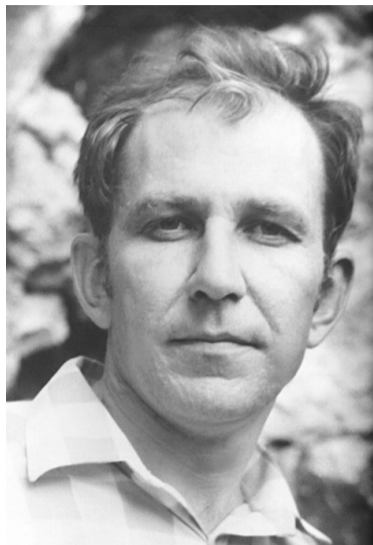
У доларах США
BONDARENKO VLADIMIR
PRIVATBANK, SWIFT CODE:
PBANUA2X
Банк кореспондент:
JP MORGAN CHASE BANK,
SWIFT CODE: CHASUS33
Номер р/р: 0011000080. Призначення платежа: поповнення картки №5168 7553 4003 3022. Бондаренко Володимир Віталійович, ідентифікаційний номер 2645305295.

Оксана Сіра, "Василь Чучупак". Полотно, олія, 60x120 см, клеєна дошка зі шпугами. Вартість картини: 5000 грн. Оксана Сіра, 067-422-60-49.

ШЛЯХИ МИКОЛИ ВЛАДЗІМІРСЬКОГО

Микола Владзімірський, редактор газети "Слово Севастополя" і творець порталу "Українське життя в Севастополі", напередодні 60-ліття через загрозу для свого життя змушений був покинути Севастополь та виїхати на рідний Донбас, але й там місця не закрив... Свій ювілей відзначав 22 травня у Києві, у вузькому колі приятелів і друзів.

5 років, вітаючи Миколу з 55-літтям, я писав: "Працювати на Україну в Галичині й в Криму – це дві великі різниці. В Галичині творити державу комфортно і безпечно. Ще й похвалять добрі люди, допоможуть. Творити Українську державу в Криму, зокрема в Севастополі, – і некомфортно, і небезпечно. Тут мало хто допоможе, швидше навпаки. Тому багато українців у Криму не виявляють публічно своїх симпатій до України – бо це може бути боляче. Коли ж людина відважно б'ється за Україну в Севастополі, це викликає радісне здивування і велику повагу. За Україну в Севастополі вже який рік б'ється, як лев, Микола Владзімірський. За кулю він обрав слово, за поле битви – Інтернет. У час ви-

соких технологій саме тут вирує гостра боротьба за волю України. Наша держава на інформаційному полі програє битву за битвою. Але є люди, які з цим не змирилися. Вони не тільки активно творять міцні редути на шляху інформаційної агресії Росії, а ще й атакують її, викриваючи підступні плани, відвойовуючи Інтернет-простір, який мусить стати для нас рідним".

Але знову неправда перемагає, і Микола мусив покинути рідний дім на березі моря, родину, друзів, бібліотеку, середовище, пристосоване для його активної діяльності за Україну. Причини всіх зрозуміла: російська окупація Севастополя і Криму.

Усе ж рук він не опустив. Знайшов куттик у добрих людей, знайшов роботу. Продовжує утримувати портал "Українське життя в Севастополі" (<http://ukrlife.org>), середньодобове відвідування сайтів якого сьогодні сягає 18 тисяч користувачів (!). Одночасно адмініструє сайти газет "Незборима нація", "Кримська світлиця", "Наша Віра", збірку української та всесвітньої мудрості "Афоризми", музею Лесі Українки в Ялті та інші цікаві українськомовні ресурси. Щоправда, вже не проводитиме освітніх конкурсів у школах та гімназіях Севастополя, якими опікувався впродовж 19 років.

Одним із найдаліших своїх проектів ювіляр вважає сайт "Весела Абетка" (<http://abetka.ukrlife.org>) – перший і найбільший український сайт для дітей. Він став притулком для української дитини, затишним куточком у безмежному океані чужомовної мережі. Одна лише колекція українських віршованих абеток на веб-сторінці сягнула 130 варіантів. А крім того, народні та авторські казки, які можна слухати на комп'ютері, тисячі загадок і приказок, сотні скоромовок, лічилки, дитячі народні ігри, колісанки, усмішки, величезний і повний різних цікавинок розділ "Читанка".

Отже, член Історичного клубу "Холодний Яр" Микола Владзімір-

ський продовжує боротьбу за Українську державу.

Назву порталу змінювати не збирається, бо попри російську окупацію, каже він, в Севастополі є носії української мови та українського духу, що й засвідчив випускний вечір у севастопольській гімназії №5, коли випускники і педагоги, попри все, вийшли на свято в українських вишиванках.

Мотивацією своєї діяльності Микола називає загострене бажання правди і справедливості, в тому числі й забезпечення відкритого і рівного доступу до знань та інтелектуальних досягнень рідною мовою. Цю рису в нього виплекали його мама Ольга Данилівна, вчителька за фахом, та Шевченків "Кобзар", який Микола читав ще в дитинстві у рідній Мар'їнці, на Донеччині...

Шевченкове слово спонувало на боротьбу мільйони українців, і у рік 200-ліття від дня народження Кобзаря воно знову кличе відстояти честь нашого народу. Зерна праці українських діячів проростають. Це засвідчує величезний вибух патріотизму серед російськомовних громадян України. Ненависть до гнобителки Росії переповнює мільйони українських та кримсько-татарських сердець і сердець наших друзів у всьому світі. Росія обов'язково розвалиться, і Крим – віримо! – повернеться до України. З нею він складає природне географічне й соціокультурне ціле. У квітні 1918 року це рішуче довели запорожці Петра Болбочана та місцеве населення – кримські татари, українці і росіяни, які оваціями зустрічало українське військо. Віримо, що сучасне наше воєцтво не осоромить синьо-жовтого прапора!

Слава Україні, слава українцям, які продовжують боротьбу за історичну справедливість, і серед них – Миколою Владзімірським.

Довгих літ, друже Микола, і нових обширів праці для України!

Від імені Історичного клубу "Холодний Яр" та редакції газети "Незборима нація"
Роман КОВАЛЬ

"ЖИВУ УКРАЇНОЮ"

Під такою назвою побачила світ збірка пам'ятних дат і визначних подій українського державотворення. Це була ідея Ігоря Сметанського, члена Калуської міської організації ВО "Свобода". Профінансували видання його однопартиїці Петро Жилок та Володимир Бура.

"Метою видання збірки стало об'єднання пам'ятних дат в одній книжечці, що важливо з погляду організації та планування роботи з молоддю для відзначення цих

подій та відправленні панахид за українськими героями, які віддали життя в боротьбі з окупантами", – зазначив Ігор Сметанський.

Свободівці планують передати по кілька примірників до загальноосвітніх закладів міста Калуша та бібліотек. Калуська міська організація ВО "Свобода" висловлює подяку Роману Ковалю за надані матеріали.

Прес-служба Калуської міської організації ВО "Свобода"

БУВ В ЕПІЦЕНТРИ БОЇВ

Друзі, допоможемо людям, які борються за наше краще майбутнє. Один з них – Сергій Сергійович Каланков. Народився він 26 березня 1989 року. Проживав у Миколаєві. 24 листопада 2013 р. приїхав до Києва підтримати Євромайдан. Того ж дня записався волонтером в охорону. В ніч проти 30 листопада був в епіцентрі жорстокого розгону "Беркутом".

Брав участь у протистоянні з "Беркутом" у ніч на 11 грудня, а також у бойових діях на вул. Михайла Грушевського. На початку лютого вступив до лав самооборони 38-ї сотні (тепер 38-ма сотня ім. Устима Голоднюка). Сергій був

і залишається командиром рою "Стела". 18 лютого від ранку обстріляв Майдан Незалежності. Приблизно о 23-й годині дістав поранення внаслідок вибуху бойової гранати. Дістав опіки 2-го ступеня, численні переломи та зміщення кісток. Йому ампутовано нігтовий фаланги правої кисті. Через це Сергій тимчасово непрацездатний.

Якщо є можливість, допомо- жить.

Банківська картка дівчини Сергія Мар'яни №4149608762771883. Номери телефонів: Сергій – 068-840-58-71, Мар'яни – 098-803-80-49.

Мирослава БЕЗМАН

РОСІЙСЬКИЙ ВАНДАЛІЗМ

Окупаційна влада демонтувала в Севастополі пам'ятник гетьману Петрові Сагайдачному. Виконувач обов'язки губернатора Сергій Меньяло вважає, що таким рішенням він відновив історичну справедливість. Щоб приховати брехню, навів рядки з пропагандистської совєтської пісеньки: "Севастополь,

Севастополь – гордість русских моряков!" "Других моряков в Севастополі існує не було", – збрехнув іповертень і сказав, що через це він постановив демонтувати ще й пам'ятник на честь 10-ліття Військово-морських сил України. Смерть російським окупантам!

"ОТАМАН ЗЕЛЕНИЙ", 3-тє ВИДАННЯ

Підготовлено до друку 3-тє, розширене книжки Романа Ковалю "Отаман Зелений". У ній буде 100 сторінок нових розповідей про отамана Зеленого та його козацтво. Пропонуємо Вашій увазі один з нових матеріалів нового видання.

Трагедія Кіндрата Леуса

Комуністи багатозначно казали, що в Зеленого служив "царський офіцер" Кіндрат Леус. А був він чоловік місцевий, з Гусачівки. Зі своїми хлопцями влився "в банду Зеленого". Воював проти червоних. По поразці перебрався в Лео-

нідівку – тут менше знали про його службу в Зеленого.

Була в Кіндрата красуня-дочка Марія. І пішла вона проти волі батька в комсомол. "І завзято проводила політику партії по колективізації і проти релігії". Палко виступала на зборах.

Одного разу (було то 1930-го) вона почула, що батько і його друзі заміслили вбити голову колгоспу – Андрія Ананійовича Хуторного. Вирішили спровадити його зі світу вчисту – під час колгоспних зборів. Стрільяти мав голова зборів – як тільки засвітять лампу.

Марія встигла передати Хуторному записку з попередженням.

Хуторний до зборів підготував охорону з комсомольців. Ще й вийняли вікно у клубі, а потім поставили на місце – "щоб легше було вистрибувати". Чекав на голову й осідланний кінь. План був тікати на леонівський колгосп, а потім на Обухів.

Метушно комсомольці у селі помитили. Кіндратові повідомили про зраду дочки. Агента було відмінено. Збори пройшли без пострілів. "На другу ніч бандити задушили Марію Кіндратівну в кроваті дома. Її труп знайшли комсомольці знівченим".

А Кіндрат Леус навіки зник із села.

У РЕДАКЦІЇ ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ ТАКІ КНИГИ

Книжки можна придбати і через "Нову пошту", попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у Приватбанку: 5168 7553 0902 9011.

Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки.

Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Врахуйте, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку.

"Медвинське повстання" Романа Ковалю і Петра Гоголі – 40 грн.

Роман Коваль, "Таємниця отамана Зеленого" – 45 грн.

Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. "Ми сміло в бій підем" – 50 грн.

"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 50 грн.

"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 50 грн.

"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 50 грн.

"Історія України-Русі" Миколи Аркаса – 55 грн.

"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 55 грн.

"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 60 грн.

"Іван Ремболович" Романа Ковалю – 60 грн.

"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 40 грн.

"Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Ковалю – 25 грн.

"Кармелюки" Романа Ковалю – 35 грн.

"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 150 грн.

"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 100 грн.

Документальний двосерійний фільм про скульптора Михайла Гаврилка "Стеком і шаблею" – 40 грн.

ГАЗЕТА "НЕЗБОРИМА НАЦІЯ" В ІНТЕРНЕТІ

[HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/)

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги:

- "Медвинське повстання" Романа Ковалю і Петра Гоголі – 55 грн.
  - Роман Коваль, "Таємниця отамана Зеленого". Історична повість для дітей – 62 грн.
  - Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. "Ми сміло в бій підем" – 60 грн.
  - "Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 65 грн.
  - "Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 64 грн.
  - "100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 66 грн.
  - "Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 55 грн.
  - "Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 72 грн.
  - Документальний двосерійний фільм "Стеком і шаблею" – 50 грн.
  - "Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Ковалю – 37 грн.
  - "Іван Ремболович" (2-ге видання) Романа Ковалю – 82 грн.
  - "Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 80 грн.
  - "Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 170 грн.
  - "Кармелюки. До історії Запорозького полку ім. отамана Я. Кармелюка Армії УНР" – 49 грн.
  - "Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 90 грн.
  - "Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 130 грн.
- Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

ЩИРО ДЯКУЮ ЗА ПОЖЕРТВИ
СВІТЛАНІ МИРОНЧАК
ТА ІГОРЕВІ СМЕТАНСЬКОМУ

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ"

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета – про долі Українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб "Холодний Яр". Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 17.34 грн. на рік. Передплатний індекс – 33545.

Редактор
Роман Коваль
Верстка
Євген Коваль
Коректор
Оксана Жованик
Інформаційне забезпечення
Микола Владзімірський

Технічний директор
Петро Билина
Адреса для листування та поштових переказів
03049, Київ,
вул. Курська, 20, пом. 14.
Тел./факс: 242-47-38
koval_r@ukr.net
kovalroman1@gmail.com
Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.
Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325.
Наклад 2500 примірників. Видруковано 28.05.2014 р.
Засновник
Роман Миколайович Коваль